

LBRIS

We know
books

**Karina
Băncescu**

*Cântecul
inimii
mele*

editura datagroup
Timișoara, 2024

Prolog

Terminasem de vopsit chitara. Era superbă în lumina lunii. Stând lângă lac, admiram apusul în toată splendoarea lui. Asta înseamnă să rezonezi cu ceea ce e în jur. Cândva, apusul mi-a furat inima și a făcut-o să se îndrăgostească cumplit de culori, de nuanțe, de atmosferă în sine. Ciudat, pentru că apusul își amestecă fiecare culoare în lacul pe care-l cunoșteam cel mai bine.

Dusesem chitara afară, unde o și vopsisem. Roșu aprins, deși nu mi-a plăcut niciodată nuanța aia. Am lăsat-o pe ponton, nu departe de apă, acolo unde soarele încă se mai lăsa văzut, acoperind jumătate din ponton. Am făcut o pauză în care mi-am savurat cafeaua. Picioarele îmi atârnav în apă, le lasam să se relaxeze în răcoarea serii de vară. Greierii țârâiau lângă mine, uitând complet ce înseamnă aia „liniște”. Poate că n-au știut niciodată. Nu-i vedeam, dar îi auzeam. Și își făceau simțită prezența în fiecare seară de vară.

N-am subestimat puterea lacului niciodată, dar frumusețea lui întrece orice peisaj de acolo. Nici dacă urci în munți și stai să-l cauți cu privirea n-ai să găsești lac mai frumos. Cel puțin, mie așa îmi pare. Mi-a părut așa din prima clipă. Dolomiții și-au întins capodopera de ani și au lăsat-o să fie văzută de întreaga lume. Eu simțeam cum alunecă până în Braies, lacul tuturor, dar al inimii mele. Nu știu câte generații l-au privit, dar, când m-am născut, el era deja aici.

Mi-am tras picioarele afară din apă și am stat întins pe spate, pe ponton, simțind încă mirosul de vopsea. Era tare

apăsător pentru plămâni. Sufocant de apăsător. Și mâinile îmi erau încă murdare. Vopseaua se uscaseră deja pe pielea mea, care, în timp, devenise aspră. Când lucrezi prea mult cu lemnul, mâinile iau forma semnelor muncii. Și de la cântat tot așa.

Cântat, chitară. Am uitat cel mai important detaliu. Așa că m-am întors în casă. Singura casă de lângă lac. Am mers direct în camera desemnată ca fiind „micul meu atelier” și am pus la loc fiecare unealtă. Am spălat fiecare pensulă și masa de lucru. Laptopul era pus pe postul de radio de unde TOP 10 artiști ai verii își făceau auzită muzica. *Originale*. Și am lăsat să-și facă apariția noua senzație.

Am șters toată masa, apoi am lăsat cârpa în coșul ei. Mi-am spălat mâinile și am auzit reportajul, suficient cât să las muzica și să ies la aer. Geamurile au rămas larg deschise. Mirosul de vopsea ieșea greu din casă, deși neinvitat. Îmi lăsa un semn amar în plămâni.

Stând pe ponton, mă simțeam furat de apus. Chitara încă nu avea vopseaua uscată. Mi-am luat o altă chitară din casă și am început să cânt, așa, culcat pe ponton.

Auzeam niște pași hotărâți venind din spate de undeva. Și auzisem bine. O umbră mi-a alungat apusul și versurile. Când am deschis ochii, am știut cine era. Silueta aia. Ochii căprui, părul șaten deschis, hainele călcate bine și închise la culoare, asortate bine cu fiecare detaliu ce contura existența ei, exact cum lăsasem imaginea să-mi umble prin minte în toți acești ani.

Am vrut să deschid gura, să zic ceva, dar n-am mai apucat. Acel „Bună!” a plutit peste inima mea și mi-a deschis trapa a sute de amintiri. Cu mult timp în urmă, același „Bună!” era mai animat, acum parcă ceva mai disperat, mai reținut.

M-au copleșit toate acele momente care-mi strângeau inima în piept. Plămâni au uitat să mai miște ceva, iar întregul loc s-a transformat în toate locurile de atunci. Tot ce am putut murmura a fost un simplu „Bună!”, care însemna „Mă bucur să te văd!”, doar că erau alte cuvinte.

Trecutul venise în prezent, chiar pe pontonul de la Braies. S-a uitat la chitara aia roșie și i-a văzut forma perfectă. Așa cum făcea mereu.

Apusurile aduc sfârșituri și noi începuturi. Niciodată n-aveai de unde afla decât dacă lăsați să te surprindă. Nu m-am așteptat la asta. Începusem să cânt la întâmplare ce-mi venea pe moment. Nimic cunoscut, doar ceea ce scrisesem de-a lungul verii.

Cred că suflutele s-au regăsit după versuri, nu după note.

LBRIS

We know
books

PARTEA I

*Prima
coardă
de chitară*

M-am oprit undeva nu departe de vioara din lemn sensibil la note înalte, simțind ritmul izbindu-se de pereții scorojiți ai clădirilor înalte. Trecea mai departe, coborând prin pavajele care compuneau culoarul stradal. Se transforma într-o vibrație, un vibrato acustic pe care-l prindeam cu urechile și îl măsuram cu inima. Ciudat, nu-i așa?

Pe undeva era și o chitară.

Muzica a avut un efect amplu pentru sufletul meu dezacordat. În minte îmi derulau imagini clare. Partea cea mai frumoasă era probabilitatea pe care o calculam aproximativ. N-aveam numere exacte și nici nu știam să răspund la întrebări legate de trecut sau de viitor. Ba mai mult, ascultam muzica lor și mă-ntrebam: „Oare care este povestea din spate?” Povestea lor de viață, felul în care s-au împrietenit cu muzica; lumina din felinare slăbind efectele în defectele difuze. Așa se liniștește inima când aude instrumentul pătrunzând prin crăpăturile ce zădărniceau acele clădiri de atâția ani.

Orașul plutea cu mult deasupra visului, dar realitatea te făcea să tresari la prima groapă din pavaj. Mergeam pe străduțele astea, în treacăt ascultând muzica lor.

Era un sentiment plăcut care îmi invadea sufletul cu note așezate pe un portativ invizibil al vieții mele. Și era destul de ciudat. N-am ascultat cântecele gândind asta despre ele. Le simțeam ca pe niște mesaje transmise subtil în mai multe direcții, dar ele se răsfrângeau asupra celor mai benevole intenții de a comanda fericirea pe tavă.

N-a fost vina nimănu.

Când m-am uitat la urmele de pe suprafața chitarei, privirea lui a alunecat pe coarde și s-a oprit undeva la degete.

Le manevra cu foarte multă atenție, dar ceva îi scăpa când acordul trebuia eliberat și să se bucure de cutia de rezonanță. Avea o zgârietură undeva pe podul palmei, una destul de vizibilă dacă urmăreai cu atenție mișcarea mâinii. Ochii îi ascundea sub părul castaniu și nu arăta vârsta. Puteam s-o ghicesc chiar dacă nu-i știam chipul. Niciodată nu l-am văzut, niciodată n-am știut ce culoare au ochii, dacă sunt albaștri sau căprui sau dacă îi are verzi.

Orașul l-a primit de ani buni să cânte și n-a lipsit o zi. Chitara lui părea să fie destul de veche, urmele de uzură începând să-i despice lemnul, să înlătore vopseaua și să lase din ea câte puțin cu fiecare cântare. La cea mai mică atingere parcă se descompunea, dar muzica o lipea înapoi.

Mă simțeam prins de muzica aia, o muzică speculară, una care parcă era bolnavă, dar care te privea și continua să fie așa pentru totdeauna din trecut și până-n eternitate. Avea un stil pe care nu l-am mai întâlnit la nimeni. Ceva mă făcea să cred că nu-i păsa de trecători cum îi păsa de notele pe care le scotea din bucata aia de lemn vopsit.

M-am aplecat să las o bancnotă de 5 euro în cutia de carton care zăcea la un metru de husa lui de chitară. Și-a ferit privirea și a lăsat-o să alunece mai departe pe coarde. Partea cea mai tristă dintr-un cântec este finalul. Era gata și urma să dispară pentru încă cel puțin o oră până când urma să fie readus în fața publicului. A fost curajul notelor finale să se lase purtate cât mai departe. Nici nu mi-am dat seama că simțeam nevoia să-l mai aud. Deși știam că următoarea zi urma să-l mai aud sau peste puțin timp. Știam că o să-l mai văd și pe el, pe băiatul care cânta acolo mereu. Dar n-am vrut să intru în clădire fără să-l mai ascult, așa că am așteptat să se elibereze notele alea și n-am știut nici eu ce fac.

„Se poate un bis?”

Dar n-a răspuns. M-am uitat la chitara aia care continua să cânte un alt cântec, apoi la mâinile băiatului care nici

măcar nu dădeau de înțeles că el ar vrea să reia cântecul acela.

N-am insistat. N-am îndrăznit niciodată să-i vorbesc, l-am lăsat să cânte în voie. Era singurul artist stradal cu care n-am reușit să schimb o vorbă, asta pentru că el nu vorbea cu nimeni. Nimeni nu se oprea să-i vorbească, iar firea lui nu cerea vorbe. Muzica vorbea de la sine. Nu erau versurile lui, dar știu că le alegea bine. Cântecele alea aveau un impact impresionant asupra tuturor. Nu doar ascultau, dar și simțeau durerea din spatele chitarei. Dincolo de tricoul albastru stătea un suflet. Oare el cânta mai degrabă? Sau mâinile doar se jucau pe niște speranțe subțiri, mustăți de o călătorie lungă dintr-un capăt în altul al instrumentului? Ei se opreau să îl asculte, să trăiască muzica împreună cu el, dar el nu ridica privirea o secundă. M-am gândit că poate doar se concentrează, dar nu-mi lămură alte întrebări care veneau după prima.

Sunetul pe care-l auzeam acum era unul inconfundabil. Băiatul misterios cu chitară devenise motivul pentru care oamenii ieșeau seară de seară în oraș. Niciodată nu vorbește cu nimeni. Stă pur și simplu pe bancă, cu chitara, cu părul peste ochi, cu capul tot aplecat deasupra instrumentului și cântă.

Eu am zis că are o muzică destul de bună, ceva ce pare că-i descrie starea interioară, dar poate că m-am înșelat.

Din toate cântecele alese în viața asta, am învățat că nu alegi la întâmplare. Ceva te atrage în mod deosebit să cânți o anumită melodie. Sufletul nu poate cânta ceva ce nu simte. Sau poate că da, dar nu e același lucru. M-am ferit de ipoteza artistului fals și am tins să cred că undeva în adâncul sufletului există o partitură de bază. Mai departe, muzica diferă de la om la om. Actorul din mine zicea că n-are importanță și că este doar ceva ce conturează un rol oarecare. Pentru că există foarte multe. Dar muzicianul din mine vedea povestea frântă din spatele acelor versuri

cântate cu un sentiment ciudat. Cel mai ciudat sentiment din câte au existat.

Era greu să îți dai seama ce anume ascunde. Poate că el era actorul, iar eu cel care îi urmărea povestea fără să o înțeleagă. Și semnul de întrebare nu-mi dădea pace.

Păcat că nu aveam chitara cu mine. L-aș fi acompaniat, m-aș fi alăturat fuziunii lui muzicale. Era ceea ce eu numeam muzică binară. O divizam în mintea mea și o ascultam ca pe un întreg. Chitara mea era o bucată de lemn cu mustăți pe care tata o vopsise cu multă răbdare. N-am știut că din lemnul uscat al pinului poate lua naștere o cutie de rezonanță care rezonază nu contează când, în fiecare anotimp. Era uimitor cum învățam câte ceva în fiecare zi de la o bucată de lemn.

Mama murise cu cinci ani în urmă și tot ce mai aveam de la ea era credința cum că totul o să fie bine. Tata trăiește și a fost un tâmplar pasionat de lemn. Nu știu ce vedea el într-o bucată de lemn, dar cred că asta crede și el despre muzica mea (și despre actoria care devine din ce în ce mai limitată în orașul acesta). Nu e un oraș mare, dar ascunde multe. Cât despre tata, pasiunea pentru lemn nu l-a ținut departe, însă idealul l-a uitat pe undeva prin profunzimea prafului din podul casei tatălui lui. Bunicul meu. Era și el tâmplar.

Citeau amândoi anii și viața lemnului, o duritate scrijelită cu cruzime în lumina slabă a micului atelier care încă mai era păstrat și întreținut cu rumeguș pe podeaua care scârțâia de fiecare dată când călcai pe ea. Începutul doare, niciodată nu e ușor. Și rumegușul mă făcea să îmi imaginez sfârșitul aceluși lemn, dar care mai apoi lua o formă nouă și brusc era din nou trezit la viață. Eu nu am avut o pasiune pentru lemn, nu mi-a plăcut în mod aparte să lucrez cu el, dar reparam și eu câte ceva. Îmi plăcea să lucrez acolo, deși praful nu dispărea niciodată din căsuța aia mică pe care noi am numit-o atelier. Mă murdăream de fiecare dată cu substanțe care nu se mai duceau de pe haine, dar știam că

pe alea le purtam doar atunci, acolo, cu un scop destul de evident.

Mamei îi plăcea să îl privească pe tata lucrând la căsuțele miniaturale. Avea câteva păstrate în pod. Avea una și în casă, una cu uși și ferestre pe fiecare parte, cu un horn imens și cu detalii fine scrijelite în lemnul de brad. Mie-mi plăcea să văd direct bradul împodobit de Crăciun, însă partea cea mai frumoasă era salvarea lui. În loc să fie aruncat, tata îi prelua părțile sănătoase și rezistente și le modela așa cum doar el știa. Tenacitatea lui m-a făcut să iau prin completare ceea ce mama nu reușise să îmi lase. Energia de a face totul cât de bine se poate.

„Lemnul ăsta are o poveste de partea cealaltă a liniilor. Tu doar trebuie să știi să o citești.”, mi-a zis tata cândva. Mama a dat din cap și l-a luat de mână. Lemnul nu îmi inspira nimic, nici măcar un fir din povestea pe care se zice că o are.

Și scena pe care cântam era făcută din lemn. Nu știam că are și ea o poveste. Poate că eram mult prea mic ca să înțeleg asta.

Copilăria mi-a fost înconjurată de lemn și căptușită cu blat de pizza. Lemnul și pizza aveau o poveste ciudată împreună. Feliile de pizza stăteau pe tocătoarele făcute de tata, așa că ambele afaceri aveau de câștigat. Mesajul pus pe fiecare era cireașa de pe tort și te forța să mănânci tot ce era acolo doar ca să găsești mesajul. Fiecare tocător avea câte unul. Tata a fost mereu un sensibil al expresiilor, iar mama o zeiță neînfricată a cuvintelor la întâmplare. Dureau foarte tare, mai ales dacă nu îi păsa cu adevărat. Era concentrată asupra rezultatelor, iar munca îi era filmul pe care îl privea. De aici era tata actorul ei preferat. Ei îi plăcea să muncească, dar nu minuțios. Tata era cel care aducea la viață detalii.

Eu eram mica așchie dintre cei doi părinți. Nu știu dacă este adevărată treaba cu „așchia nu sare departe de

trunchi.”, pentru că am văzut și contrariul. Dar eu știu sigur că rămân așchia celor doi, care a sărit de multe ori în diferite direcții. O așchie fără astâmpăr. Când seva s-a decis să nască noi forme, trunchiurile s-au hotărât să numească prima așchie cumva. Și primul nume a fost și ultimul. Oliver. Pe scurt zis și Ver. Așchia Oliver s-a desprins de trunchiul rămas în viață atunci când soarele traversase pădurea și nu și-a mai lăsat razele la suprafață. Trunchiul a rămas în atelier, iar așchia și-a găsit un drum în muzică. Cel puțin așa s-ar zice. Poate că adevărul este încercarea în sine. Neprevăzutul este mereu în așteptare și nu se poate amâna.

„Tată?”

Dar umbra lui a rămas proiectată în atelier. Se trezea și se lipea din nou de el atunci când paravanul solar îi dădea voie să se vadă. Și era cel mai fericit om din toți cei pe care îi văzusem. Era credibil atunci când zicea ceva și parcă o zicea cu ardoare. Cu sinceritate. Cumva aparte. Distanța dintre el și masa de lucru nu era suficient de mare cât să-l împiedice să mai construiască ceva. Când aveam 7 ani, el îmi făcuse o mașinuță pe care o vopsise în albastrul cerului senin. A fost singura jucărie pe care am păstrat-o după toți anii copilăriei și încă m-aș juca cu ea, măcar să-i mai văd roțile învârtindu-se.

De la tata am învățat că lemnul modelează răbdarea și că nu trebuie să-mi fie frică de munca grea proiectată înaintea tuturor. I-aș da dreptate uneori, însă ceva mă reține în zona mea de „posibilul nu e imposibil”.

Era plăcerea lui să stea toată ziua închis în atelierul lui și să lucreze. Eu mă împărțeam și energia mea era ruptă în bucăți pentru fiecare părticică importantă din viața mea. Nu puteam să fiu complet fără acele bucăți. Și niciodată nu am simțit nevoia de a scăpa de ele. Olivia mi-a zis că mă descrie fiecare părticică și că nu trebuie să zic nimic. Lumea își dă singură seama. Indiferent ce faci, lumea